

Arrest

nr. 167 008 van 29 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2016.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2016 waarbij de beschikking van 25 februari 2016 wordt ingetrokken.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DEWOLF loco advocaat F. GELEYN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, van sjjiitische Arabische origine bent, en op 20 juni 1982 in Al- Adhamiyah (Bagdad) geboren bent. U groeide met uw broer en zus op in het ouderlijk huis in Al-Adhamiyah.

Nadat u op 29 april 2004 met een soennitische vrouw, (T.H.Y.A.-D.), huwde, verhuisde u naar de Ragibagatoonstraat welke ook gelegen was in de soennitische wijk Al-Adhamiyah. Jullie kregen twee

kinderen, Mustapha (°11 september 2005, Bagdad) en Amir (°30 juni 2007, Bagdad). In maart 2005 ging u van start met uw opleiding als brandweerman. In augustus 2006 raakte u gewond bij een aanslag. Nadien kon u niet meer werken als brandweerman en werkte u op de administratie van de brandweer. Tijdens deze periode kreeg u een slechte medische behandeling, had u het mentaal moeilijk en besloot u zich in Zweden te laten opereren. Hiervoor kreeg u (ziekte)verlof van uw werk. U verliet Irak voor de eerste maal op 18 juli 2007, en reisde via Turkije en Griekenland naar Zweden. Op 23 juli 2007 diende u een asielaanvraag in in Zweden. Deze aanvraag werd geweigerd op 1 juli 2008. Op 18 juli 2008 werd u vrijwillige gedeporteerd naar Irak. Nadien startte u opnieuw met werken bij de administratie van de brandweerkazerne tot mei 2015.

Op 3 mei 2015 werd u bij uw overste, Ali (J.W.), geroepen. Hij vertelde u dat u diende mee te vechten met al-Hashd al-Shaabi (AS) in Al Anbar. Sindsdien riep hij u meerdere keren bij zich opdat u zich zou aansluiten bij AS, maar u weigerde dit steeds. Een week later werd u verteld dat indien u niet mee zou gaan vechten, dit erop zou wijzen dat u de Islamitische Staat (IS) wilt helpen. Bovendien is uw vrouw een soennitische moslima. Op 17 mei 2015 vond u een dreigbrief van de sjiitische militie Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) op uw bureau in de brandweerkazerne. U ging met deze dreigbrief naar uw overste maar hij zei dat hij er niets aan kon doen. Omdat u niet wilde meevechten met sjiitische milities besloot u om uw werk te verlaten. Ook vreest u de Iraakse overheid gezien u uw werk zomaar verliet. Enkele andere collega's sloten zich wel aan bij sjiitische milities.

Nadat u uw werk verliet, bracht u uw vrouw en kinderen naar uw schoonfamilie. U keerde voor enkele dagen terug uw woonst in de Ragibagatoonstraat en verkocht gedurende de volgende vier dagen zoveel mogelijk van jullie bezittingen. Nadien verbleef u acht dagen bij uw schoonfamilie en een week bij uw familie. In tussentijd betaalde u iemand om uw paspoort te regelen. U verliet Irak voor de tweede keer op 7 juni 2015. U reisde met behulp van een smokkelaar per vliegtuig via Turkije en Griekenland naar België. Na aankomst in België op 25 juni 2015 diende u dezelfde dag een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van een pagina uit uw nieuw paspoort, uw oud paspoort, uw huwelijksakte, uw rijbewijs, uw woonkaart, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een verkiezingskaart, twee badges van uw werk, een kopie van een dreigbrief, kopieën van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw vrouw en kinderen, drie foto's (brandweer en gezin), twee opleidingscertificaten, een kopie van een voedselrantsoenkaart en medische documenten.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Er zijn verder geen aanwijzingen dat u in Irak een reëel risico op ernstige schade loopt. Ook de subsidiaire beschermingsstatus kan u dus niet worden toegekend.

U beweert dat u werd opgeroepen om mee te vechten met al-Hashd al-Shaabi (AS). Omdat u dit weigerde en getrouwd bent met een soennitische vrouw, werd u beschuldigd van collaboratie met de Islamitische Staat (IS). U ontving een dreigbrief van Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) en besloot nadien het land te verlaten. Ook vreest u de Iraakse autoriteiten omdat u uw werk zomaar verliet. De door u geschetste gang van zaken is echter niet geloofwaardig.

U verklaarde dat u enkele keren werd opgeroepen door uw overste om mee te vechten met AS in Anbar en u dit telkens weigerde, maar maakte deze (gedwongen) rekrutering niet aannemelijk omwille van de volgende redenen. Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u niet wilde meevechten met sjiitische milities en dit duidelijk aangaf bij uw overste. Nadien werd u nog enkele keren benaderd opdat u zou meevechten. Echter, uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (zie blauwe map), blijkt dat steeds meer personen zich gedurende de afgelopen jaren (vrijwillig) hebben aangemeld bij sjiitische milities. Zo boden naar schatting één miljoen vrijwilligers zich in juni 2014 aan bij sjiitische milities zoals AS en AAH (zie info blauwe map "A Short Profile of Iraq's Shi'a Militias"). Gezien het groot aanbod van (vrijwillige) leden bij deze milities, is het opmerkelijk dat zij iemand die niet gemotiveerd is zouden dwingen om met hen mee de wapens op te nemen. U gevraagd naar de redenen waarom u verschillende keren werd gevraagd om mee te vechten, antwoordde u steeds ontwijkend (zie gehoorverslag CGVS p. 21/25). Daarnaast gaf u aan dat u mindervalide bent sinds een ontploffing die in 2006 plaatsvond en kan u sindsdien uw beroep als brandweerman niet meer uitoefenen (zie gehoorverslag CGVS p.10; 16-18/25). Het feit dat net u, gezien uw medische toestand en gebrek aan motivatie, herhaaldelijk zou worden aangemaand zich aan te sluiten bij AS en nadien bedreigd zou worden omwille van het feit dat u dit weigerde, is dan ook niet aannemelijk.

Ter ondersteuning van het feit dat u nadien bedreigd werd ten gevolge van het feit dat u weigerde mee te vechten met AS, legde u een kleurenkopie van een dreigbrief van AAH voor die

op 17 mei 2015 op uw werkbureau lag. Hierover dient het CGVS het volgende op te merken. Ofschoon deze sjjiitische milities aan elkaar verbonden zijn, is het uiterst opmerkelijk dat u gerekruteerd werd door de ene militie, weigerde mee te vechten en onder andere hierdoor met de dood zou bedreigd worden door de andere militie. Geconfronteerd met dit eigenaardig gegeven, antwoordde u steeds ontwijkend en vaag (zie gehoorverslag CGVS p.21/25). Daarnaast dient u erop gewezen te worden dat u slechts een kopie van een dreigbrief voorlegde. Gezien kopieën makkelijk te vervalsen zijn mits enig knip-en-plakwerk, hebben deze geen enkele bewijswaarde. Bovendien zijn uw verklaringen omtrent het ontbreken van de originele dreigbrief niet overtuigend. Zo gaf u aan dat u de originele dreigbrief, net als uw origineel paspoort, verloor op zee wanneer u de oversteek maakte van Turkije naar Griekenland. Op een bepaald ogenblik zou u zijn aangekomen met de boot, in het water gesprongen zijn en moest u zichzelf of uw tas waarin deze documenten zich bevonden, zien te redden (zie gehoorverslag CGVS p.14/25). Echter, aan het feit dat u zo onvoorzichtig zou zijn omgesprongen met zulk belangrijke documenten is in het licht van bovenstaande en onderstaande argumenten dan ook niet aannemelijk. Bijgevolg kan het CGVS geen geloof hechten aan het feit dat u een dreigbrief van AAH zou ontvangen hebben. Verder legde u geen enkel document neer ter ondersteuning van de problemen die u zou ondervonden hebben met sjjiitische milities. Betreffende de afwezigheid van uw paspoort, vermoedt het CGVS dan ook ten sterkste dat u uw paspoort bewust achterhoudt om de daarin vervatte reisweg en andere informatie te verhullen.

Bovendien legde u incoherente verklaringen af omtrent de plaatsen waar u tussen 17 mei 2015 en 7 juni 2015 zou hebben verbleven. In eerste instantie gaf u aan dat u Irak op 7 juni 2015 verliet vanuit uw huis en nooit op andere plaatsen woonde of langdurig verbleef. Nadien verklaarde u plots dat u een week voor uw vertrek uit Irak bij uw schoonouders, die in dezelfde wijk in Al-Adhamiyah wonen, verbleef (zie gehoorverslag CGVS p.4/25). Naarmate het gehoor bij het CGVS vorderde, paste u uw verklaringen opnieuw aan. Zo gaf u aan dat u na het ontvangen van de dreigbrief ongeveer vier dagen in uw appartement verbleef om spullen te verkopen, nadien een week bij uw schoonouders woonde en vervolgens een week bij uw ouders, die in een andere wijk van Al-Adhamiyah wonen, verbleef (zie gehoorverslag CGVS p.18/25). Naast het feit dat uw verklaringen hieromtrent incoherent en tegenstrijdig zijn, is het ook ongeloofwaardig dat u daadwerkelijk bedreigd werd en een vrees tegenover verschillende sjjiitische milities koesterde. Deze vrees wordt immers verder ondermijnd door het feit dat u enkele dagen in uw appartement zou verbleven hebben om spullen te verkopen en nadien ondergedoken zou zijn bij familieleden. U gewezen op het feit dat u incoherente verklaringen aflegde betreffende uw verblijfplaatsen, gaf u aan dat u het verblijf bij uw familie vergat te melden maar blijft u hieromtrent verder vaag (zie gehoorverslag CGVS p.18/25). Daarnaast is het ongeloofwaardig dat u in de door u omschreven omstandigheden zou onderduiken bij familieleden die ook in Al-Adhamiyah wonen. Wanneer u werd geconfronteerd met het risico dat u liep om bij (schoon)familie te verblijven, bleef u opnieuw vaag en onduidelijk en antwoordde u naast de kwestie (zie gehoorverslag CGVS p.19/25). Tenslotte werd door het CGVS opgemerkt dat het eigenaardig is dat uw kinderen steeds naar school gingen in jullie wijk (Ragibagatoonstraat) in Al-Adhamiyah terwijl jullie onderdoken leefden bij uw schoonfamilie, en gaf u aan dat niemand wist waar uw schoonfamilie woonachtig was (zie gehoorverslag CGVS p.23/25). Gezien u beweert dat u jarenlang werkte bij de brandweer is deze bewering volstrekt ongeloofwaardig. Bovenstaande elementen ondermijnen dan ook verder de door u aangehaalde problemen met sjjiitische milities.

Gezien u niet aannemelijk maakte dat u gerekruteerd werd door AS en nadien een dreigbrief ontving van AAH, kan het CGVS ook geen geloof hechten aan het feit dat u zomaar uw werk verliet en hierdoor een vrees tegenover van de Iraakse overheid koestert. Daarenboven gaf u aan dat wanneer een persoon die werkt voor het Ministerie van Binnenlandse zaken, wat in casu het geval zou zijn, binnen de vijftien dagen niet terugkeert naar zijn werk, dit betekent dat hij wegvlucht van zijn plichten en er een aanhoudingsbevel op zijn naam verschijnt maar heeft u geen weet of er tegen u een aanhoudingsbevel zou verschenen zijn (zie gehoorverslag CGVS p.18/25). Het feit dat u drie weken nadat u niet meer terugkeerde naar uw werk Irak verliet met uw eigen paspoort via de luchthaven van Bagdad, ondermijnt de vrees die u beweert te hebben tegenover de Iraakse autoriteiten. Uw bewering dat uw beroep hier niet in vermeld zou staan kan dit argument niet weerleggen. U reisde immers met een paspoort op uw eigen naam (zie gehoorverslag CGVS p.20/25). Verder verklaarde u dat u iemand zou hebben ingeschakeld om een paspoort voor u te verkrijgen, maar zou u zich zelf naar de bevoegde instantie hebben begeven om uw vingerafdruk te geven (zie gehoorverslag CGVS p. 19/25). Ook dit is in de door u aangehaalde omstandigheden niet geloofwaardig. Bovenstaande argumenten bevestigen dan ook dat u dat u geen vrees tegenover de Iraakse autoriteiten koestert.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend. Gezien de opeenstapeling van vage, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen wordt er immers geen geloof gehecht aan de door u beweerde (gedwongen) rekrutering en

bedreiging door sjiitische milities, en de vrees die u ten gevolge van deze problemen zou koesteren tegenover de Iraakse autoriteiten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan de appreciatie van het CGVS. De identiteitsdocumenten van u en uw familieleden bevestigen hoogstens uw identiteit, nationaliteit, en herkomst. Die zaken staan hier momenteel niet ter discussie. Hetzelfde geldt voor de documenten in verband met uw opleiding en beroep. Die bevestigen hoogstens uw studies en professionele bezigheden. Geen van deze documenten spreekt zich uit over uw vrees voor vervolging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker puurt zijn enig middel uit de:

“- Schending van artikel 1, A van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen;

- Schending van artikel 3 gemeen van de Verdragen van Geneve, d.d. 12 augustus 1949;

- Schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, §2 en 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (" Vreemdelingenwet ");

- Schending van artikelen 4 en 26 van het Koninklijk Besluit van 22 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ;

- Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet inzake de motiveringsplicht ;

- Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringen van bestuurshandelingen

- Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur, redelijkheid en zorgvuldigheid ;

- Schending van het algemeen beginsel van voorzichtigheid ;

- Schending van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidbeginsel ;

- Schending van artikelen 3, 5, 7, 9, 10, 11 en 14 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens ;

- Schending van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie"

2.1.2. Verzoeker gaat eerst in op de toepassing van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Hij verwijst naar de inhoud van voormelde bepalingen en naar de aangevoerde bepalingen inzake de motiveringsplicht. Verder citeert hij artikel 4 van het voormelde KB van 22 juli 2003 (PR CGVS) en geeft hij een algemene uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht en de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen. Verzoeker verwijst tevens naar de inhoud van artikelen 3, 5, 7, 9, 10, 11 en 14 van het EVRM. Verder stelt hij:

“Dat zowel uit de verklaringen van verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat Generaal, als door de neergelegde rapporten en andere documenten in bijlage, blijkt dat de bovenvermelde artikelen van het EVRM geschonden zijn in Irak ten aanzien van verzoeker, en ten aanzien van de bevolking in het algemeen;

Dat het onbetwistbaar is dat Irak trotseert met uiterst gevaarlijke milities, o.a. Islamitische Staat in Irak en de Levant (hierna "IS" of "ISIS");

Dat het IS als een terroristische groepering is beschouwd op het internationaal vlak;

Dat de terreur akten door IS begaan zijn, de meest fundamentele rechten van elk persoon schenden;

Dat één ieder het slachtoffer van hun wreedheid kan worden, en dit zonder enig welbepaalde reden;

Dat het rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de lidstaten veroordeelt in geval ze de rechten gewaarborgd door het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, schenden;”

Verzoeker stelt te volharden in zijn asielrelaas. Hij herhaalt de aangevoerde feiten en stelt een gegronde vrees voor vervolging te hebben in zijn land van herkomst.

Verzoeker betoogt dat, zelfs indien de cijfers van verweerder inzake de vrijwilligers bij de milities kloppen, dit niet ongeloofwaardig maakt dat hij door zijn overste werd benaderd om te gaan strijden. Verweerder schuift deze verklaring opzij ingevolge een subjectieve appreciatie. Verzoekers verklaringen zijn plausibel.

Omtrent zijn laatste verblijf, stelt verzoeker dat hij zich na de bedreiging van 17 mei 2015 enkele dagen verborg bij een vriend en twee weken (in het totaal) bij familieleden. Daarvoor bleef hij lang op hetzelfde adres. Verzoeker legde geen tegenstrijdige verklaringen af. Hij gaf aan dat hij nooit elders woonde of langdurig verbleef. Hij verborg zich amper 2,5 week na de bedreiging. Bovendien verbleef hij daarbij in dezelfde wijk en heeft hij zijn land van herkomst dan ook vanuit deze plaats verlaten.

Verzoeker benadrukt zijn vervolgingsvrees deels te baseren op zijn gemengd huwelijk. Hij is sjiïet en zijn echtgenote soenniet. Wegens het actuele sektarische geweld, heeft verzoeker als lid van een gemengde familie een gegronde vrees. Verzoeker verwijst naar het gehoorverslag van het CGVS en stelt dat onvoldoende vragen werden gesteld over de gevolgen van een gemengd huwelijk in Irak. Nochtans gaf hij duidelijk aan dat hij in de problemen geraakte omwille van zijn behoren tot een gemengde familie. Dit element werd door verweerder onvoldoende onderzocht.

Verzoeker linkt de aangehaalde vrees voor vervolging nog aan de criteria zoals bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.1.3. Vervolgens gaat verzoeker in op de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij vangt zijn betoog aan met een algemene uiteenzetting omtrent het bepaalde in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en omtrent de inhoud van de motiveringsplicht vervat in artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en in de voormelde wet van 29 juli 1991.

Verder wijst verzoeker op de inhoud van artikelen 3, 5, 9, 10, 11 en 14 van het EVRM en stelt hij:

“Overwegende dat er een duidelijk aanwijzing is dat verzoeker reëel risico loopt tot ernstige schade en/of vervolgingen in zijn land van herkomst, en dit voornamelijk omwille de aanwezigheid van verscheiden milities, o.a. het IS tegen de welke zowel de Irakese staat als de Internationale coalitie machteloos blijven ;

Dat de bestreden beslissing hiermee absoluut geen rekening heeft gehouden ;”

Verzoeker stelt dat het conflict in Irak, waaronder Bagdad, beschouwd moet worden als een gewapend conflict. Hij geeft een uiteenzetting omtrent het begrip 'gewapend conflict' en vervolgt:

“In casu, stelt verweerder niet in vraag het bestaan van een intern gewapend conflict in Bagdad.

De Commissaris-Generaal beweert dat verschillende gewapende groepen tegen elkaar aan het vechten zijn: ISIS, nationale veiligheidsdiensten (leger en politie) en sjiïtische milities.

Er bestaat geen twijfel over het bestaan van gevechten: dit geweld in Bagdad vertaalt zich naar "terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds"

Wat het begrip willekeurig geweld betreft verwijst verzoeker naar rechtspraak van het HvJ en het EHRM. Hoewel het begrip 'willekeurig geweld' vervat in artikel 48/4 § 2, c) van de vreemdelingenwet niet overeenkomt met het begrip 'algemene situatie van geweld, waarvan de intensiteit voldoende is om een risico van schending te creëren van artikel 3 van het EVRM', is verzoeker van mening dat de criteria ontwikkeld door het EHRM interessant zijn. Volgens verzoeker is er in Bagdad sprake van een algemene willekeurige geweldssituatie die van zulke aard is dat zij een reëel risico op ernstige schade doet ontstaan in hoofde van alle burgers.

Verzoeker herneemt de criteria zoals gehanteerd door verweerder en door het EHRM en past deze toe op de situatie in Bagdad. Hij betoogt in deze:

"A. DE VRAAG NAAR DE GEBRUIKTE OORLOGSMETHODEN EN TACTIEKEN DOOR DE PARTIJEN IN HET CONFLICT DIE VAN AARD ZIJN OM HET RISICO VAN HET AANTAL BURGERSLACHTOFFERS TE DOEN VERHOGEN, OF DIE RECHTSTREEKS GERICHT ZIJN TEGEN DE BURGERS "(DE DOELSTELLINGEN DIE GESTREVEN WORDEN DOOR DE PARTIJEN IN HET CONFLICT, DE AARD VAN DE GEBRUIKTE GEWELD EN DE INTENSITEIT VAN DEZE INCIDENTEN)

In de bestreden beslissing (laatste pagina), verklaart de CGVS zelf dat "de veiligheidssituatie in Bagdad is nog altijd problematisch en ernstig".

Het is duidelijk dat de partijen die betrokken zijn in het conflict gebruik maken van oorlogsmethoden en tactieken die van aard zijn om het risico te doen verhogen van het aantal burgerslachtoffers.

De website "Iraq Body Count" (waarnaar hieronder wordt verwezen) geeft voor elke dag het aantal doden in de belangrijkste steden van Irak en de middelen die gebruikt werden om hen te doden: "Rockets, gunfire, car bomb, IEDs, etc".

In Bagdad, vinden er regelmatig terreuraanslagen plaats door zelfmoordterroristen:

- 1. 13/11/2015: Zelfmoordaanslag in een begrafenisplechtigheid: privé-eigendom, gericht op burgers.*
- 2. 08/11/2015: Zelfmoordaanslag in een drukke markt in Kiara (Bagdad). Het doen ontploffen van een bom in een zeer drukke markt toont duidelijk aan dat burgers een directe doelwit vormen voor de terroristen. Deze aanval is werd ook vermeld in het laatste rapport van het ISW (Institute for the Study of War): Deze kaart vermeldt dat ISIS een aanslag heeft gepleegd in de wijk van Sadr City.*
- 3. 26/10/2015: 14 mensen komen om in een zelfmoordaanslag.*
- 4. 30/10/2015: 24 mensen komen om in Camp Hurriya ten gevolge van een raketaanval.*
- 5. 05/10/2015: 17 mensen sterven in een autobomaanslag.*
- 6. 03/10/2015: 29 mensen sterven in een zelfmoordaanslag tegen een sjiiitische schrijn: Akte tegen een religieuze plaats die duidelijk is gericht tegen burgers.*
- 7. 21/09/2015: 17 mensen sterven in een autobomaanslag.*
- 8. 17/09/2015: 29 mensen sterven in een zelfmoordaanslag.*

Acht zelfmoordaanslagen tegen burgers van Bagdad vonden plaats in slechts twee maanden, deze incidenten kunnen worden beschreven, zoals het CGVS het doet, als intens.

De COI Focus Irak van 06/10/2015 geeft het aantal "ernstige" aanvallen aan per jaar die gepleegd werden in Bagdad.

Aldus, voor 2013, werden 48 aanvallen werden, voor het jaar 2014, 59 aanvallen en voor het jaar 2015, 31 aanvallen¹⁴. Het aantal aanvallen neemt dus af.

Echter, zoals vermeld in het verslag IOC, is de registratie van het aantal aanvallen voor het jaar 2015 beperkt tot de aanvallen die tot en met 3 september 2015 plaatsvonden. Er dient dus erop gewezen te worden dat de cijfers zijn niet te vergelijken, omdat voor de eerste twee jaren (2013 en 2014) het aantal geregistreerde aanslagen betrekking hebben op de aanvallen gepleegd over een periode van 12 maanden, terwijl de registratie van het aanvallen voor het jaar 2015 beperkt is tot de eerste negen maanden van dezelfde jaar.

Daarnaast weergeeft de site "Iraq Body Count" elke dag de aanslagen die gepleegd werden in de belangrijkste steden van Bagdad, over een periode van 18 weken (van 07/07/2015 tot 13/11/2015 in andere woorden 129 dagen).

Voor elk van deze dagen, zonder uitzondering, kan men zien dat een aanval in Bagdad plaatsvond met altijd minstens 3 doden. Er vonden zich dus in Bagdad 129 aanslagen plaats in 129 dagen (zonder dat men hier stilstaan op het feit of deze aanvallen als ernstig of niet kunnen worden beschouwd). Wij vertrekken bovendien vanuit het principe dat wanneer er minstens 3 burgers omkomen, de aanval kan worden beschouwd als "ernstig", aangezien de aanval het leven nam van een burger en dit elke dag gedurende 129 opeenvolgende dagen.

Gezien deze cijfers kunnen we niet concluderen dat er sprake is van een afname van het geweld in Bagdad.

Als we verwijzen naar de recente aanslagen van 13/11/2015 in Parijs en de omvang dat een dergelijke drama heeft genomen in de hele westerse wereld, moet niet de dagelijkse aanslagen in Bagdad minimaliseren.

Het is daarom noodzakelijk om dezelfde gegevens te vergelijken, anders is alle evenredigheidsverhouding zinloos: van 01/01/2013 tot en met 03/09/2013 hebben er 28 aanslagen plaatsgevonden in Bagdad; van 01/01/2014 tot en met 03/09/2014 waren er 33 aanslagen en van 01/01/2015 tot en met 03/09/2015 waren er 31 aanslagen.

Het aantal "ernstige aanvallen" in Bagdad (in de stad en de provincie) is toegenomen in vergelijking met 2013 en is min of meer gelijk aan die van 2014. De bestreden beslissing spreekt vaak van "minder ernstige" aanvallen: nochtans worden alle aanslagen die geregistreerd werden door de COI van 06/10/2015 gekwalificeerd als "zware".

Verweerder begaat dus een kennelijke beoordelingsfout met betrekking tot de redenen voor zijn besluit en motiveert op onvoldoende wijze waarom zij van mening dat er sprake zou zijn van een daling dat een herziening van de positie van het CGVS zou rechtvaardigen.

B. HET VEEL VOORKOMEND KARAKTER OF NIET VAN DERGELIJKE METHODEN OF TACTIEKEN IN HOOFDE VAN DE PARTIJEN IN HET CONFLICT (HET AANTAL INCIDENTEN DIE BETREKKEING HEBBEN TOT HET CONFLICT)

In de bestreden beslissing, stelt het CGVS dat de aanvallen vaker voorkomen in 2015, maar dat het aantal slachtoffers "ver onder" het aantal ligt van namelijk 2013.

Deze verklaring laat toe aan het CGVS om aan te nemen dat voor de Iraakse ontheemden die hun land hebben gevluht, een terugkeer naar Bagdad geen risico inhoudt van onmenselijke en vernederende behandeling.

Hoewel verzoeker deze bewering niet kan aantonen, verwijst hij naar de bronnen die hij gebruikt heeft in het begin van zijn uiteenzetting. De aanvallen kwamen vaker voor en het risico opdat de burgerbevolking geraakt wordt stijgt op overeenkomstige wijze.

Het CGVS heeft niet aangegeven in de bestreden beslissing, wat hij bedoelt met "ernstig". Op basis van de weergegeven gegevens in het huidig verzoek, kan de omvang van de ernstigheid worden waargenomen.

Een journalistieke bron zei inmiddels dat "Irak kent vandaag een van de grootste golven van geweld in jaren. Volgens een recent VN-rapport, werden minstens 12.282 burgers gedood en 23.126 gewond in 2014 ten gevolge terroristische daden en geweld, waardoor dit het de dodelijkste jaar s sinds het begin van sektarisch geweld in 2006- 2007".

C. DE GELOKALISEERDE- OF VERLENGDE AARD VAN DE GEVECHTEN

Het gehele Iraakse grondgebied is het slachtoffer van de aanvallen.

Bagdad is een stad met een hoge bevolkingsdichtheid, gaande tot 4.637 inwoners per km². Met zoveel inwoners per km², is het duidelijk dat wanneer een bom ontploft, het dramatische gevolgen heeft voor iedereen dat zich bevindt in de directe omgeving.

Gezien de dichtheid van mensen per vierkante kilometer, is het aantal collaterale schade aanzienlijk.

De tabel hieronder geeft weer het aantal burgerdoden ten gevolge van het geweld op het gehele Iraakse grondgebied sinds 2003 (<https://www.iraqbodycount.org/database/>).

- Het jaar 2013 telt 9851 overledenen.
- 2014 is het dodelijkst jaar met 18.236 overledenen.
- Voor 2015 tellen we 12.811 doden in november 2015.

Na de afschaffing van de subsidiaire bescherming voor mensen afkomstig vanuit Bagdad in januari 2012, herstelde het CGVS de subsidiaire bescherming voor Irakezen vanuit Bagdad in december 2013 naar aanleiding van de toename van het geweld in 2013. Het is inderdaad zo dat na een aantal jaren (2009-2012) waar er minder slachtoffers waren (4,000-5,000 overledenen per jaar of minder), het jaar 2013 kende een duidelijke toename van het geweld dat voortgezet werd in 2014.

In de mate waarin 2015 (dat nog niet voltooid is) al meer dodelijke slachtoffers kent dan het gehele jaar van 2013 en overtreft de laatste 6 maanden van 2013, in termen van het aantal slachtoffers dat omgekomen zijn (6639 overledenen over de laatste 6 maanden van 2013, met andere woorden een gemiddelde 1106 slachtoffers per maand – 12.811 zijn omgekomen tot op 15/11/2013 met andere woorden een gemiddelde 1220 slachtoffers per maand) vraagt men zich af hoe het CGVS haar beslissing om de toekenning van subsidiaire bescherming te weigeren kan rechtvaardigen.

Bovendien verklaarde De Heer Alhakim voor Irak, tijdens de vergadering van de VN-Veiligheidsraad van 11/11/2015 in New York, dat: "het belangrijkste probleem waarmee Irak vandaag wordt geconfronteerd is een complex amalgaam van problemen van militaire-, humanitaire-, economische- en veiligheidsorde.

Meer dan 3 miljoen Irakezen van alle gemeenschappen blijven ontheemd, omdat hun steden en hun plaats van herkomst worden bezet door de Islamitische Staat van Irak en de Levant (ISIL).

D. HET AANTAL OMGEKOMEN BURGERS, GEWONDEN EN ONTHEEMDEN DOOR DE GEVECHTEN (HET AANTAL BURGERS DIE SLACHTOFFERS ZIJN VAN WILLEKEURIG GEWELD, DE IMPACT VAN HET GEWELD OP HET LEVEN VAN DE BURGERS EN DE MATE BURGERS OM HUN LAND MOETEN VERLATEN OMWILLE VAN HET GEWELD OF, INDIEN VAN TOEPASSING, HUN REGIO VAN HERKOMST)

In de bestreden beslissing stelt het CGVS dat: "Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist".

Het CGVS stelt dan ook dat het geweld in Bagdad vertegenwoordigt honderden doden en gewonden per maand.

Aldus, het geweld in Bagdad heeft gevolgen voor alle burgers. Het is een willekeurig geweld. Alle burgers zijn het slachtoffer van dit willekeurig geweld. Als men de recente internationale pers leest, kan men de omvang van het geweld van de aanvallen realiseren.

□ In de maand november 2015

De website Iraq Body Count (IBC) somt elke dag alle slachtoffers in elke grote stad in Irak en dus ook in Bagdad "Iraq Body Count (IBC) records the violent deaths that have resulted from the 2003 military intervention in Iraq. Its detailed public database includes civilian deaths caused by US-led coalition and Iraqi government forces and paramilitary or criminal attacks by others".

Het is belangrijk om deze te hernemen opdat men de beweringen van het CGVS zou kunnen ontkennen:

□ 16/11/2015 : 13 ; 15/11/2015 : 7 ; 14/11/2015 : 6 ; 13/11/2015 : 32 ; 12/11/2015 : 7 ; 11/11/2015 : 7 ; 10/11/2015 : 16 ; 01/11/2015 – 09/11/2015 : 75 ; 163 slachtoffers in 15 dagen in Bagdad.

Op 13 november 2015 vond er een ernstig incident plaats in het zuidwesten van Bagdad: "Een zelfmoordterrorist zou zijn explosief in het zuidwesten van Bagdad hebben geactiveerd tijdens een begrafenisceremonie. Volgens de eerste schattingen, zijn er ten minste 18 mensen omgekomen en 41 raakten gewond. De terroristische groep Daesh heet een verklaring uitgezonden op het internet waarin hij beweerde dat deze aanval de Hashid-groep viseerde. Volgens de autoriteiten vond de zelfmoordaanslag plaats in de moskee Al-Ashara al-Mubashareen tijdens de begrafenis van een sjiitische lid parlementaire vrijwilligers de "Eenheden van de populaire mobilisatie."

Op 8 november 2015: "Ten minste vier personen werden gedood op zondag en 16 anderen werden gewond bij een zelfmoordaanslag in de Iraakse hoofdstad Bagdad. De aanval vond plaats rond het middaguur toen een zelfmoordterrorist zijn explosieve vest deed ontploffen in de buurt van een veiligheidspatrouille in een overvolle markt van Qiyara, wijk die deel uitmaakt van de sjiitische bastion van de wijk Sadr in het oosten van Bagdad.

□ In de maand oktober 2015:

De website vermeldt dat 1.150 burgers werden gedood in Irak in oktober 2015. In Bagdad, werden er 314 personen gedood tussen 01/10/2015 en 31/10/2015.

Laten wij als bijvoorbeeld nemen de aanval van 03/10/2015 tegen een sjiitische schrijn in Bagdad dat de dood heeft veroorzaakt van 29 mensen (zie Iraq Body Count). Het was een dubbele zelfmoordaanslag door kamikazen van de Islamitische Staat: een autobom dat bestuurd werd door een zelfmoordterrorist en de ontploffing van een explosieve jas door een zelfmoordterrorist. De aanval vond plaats rond 17:30 lokale tijd op het plein Adan, een van de belangrijkste toegangspunten tot het sjiitische schrijn van Kazimiya, die veel bezoekers lokt op zaterdag.

Deze aanval komt vlak na de verzending door de staatssecretaris voor Asiel op 03/09/2015, van een brief aan alle Iraakse asielzoekers in de Fedasil centra in België om aan te kondigen dat alle asielaanvragen van mensen uit Bagdad en de omliggende districten werden bevroren.

□ In de maand september 2015:

De website vermeldt dat 1.181 burgers werden gedood in Irak tijdens de maand september 2015. In de stad Bagdad, zijn er 282 personen omgekomen tussen 01/09/2015 en 30/09/2015.

□ In de maand augustus 2015:

De website vermeldt dat 1.535 burgers werden gedood in Irak in augustus 2015. In de stad van Bagdad, zijn er 287 personen omgekomen tussen 01/08/2015 en 30/08/2015.

□ In de maand juli 2015:

De website vermeldt dat ten minste 252 burgers werden gedood in Irak in juli 2015. Voor de stad van Bagdad, werden er ongeveer 252 burgers gedood tussen 07/07/2015 en 30/07/2015.

Uit een zeer leerzame tabel dat een overzicht geeft van het aantal doden in Bagdad tussen 2013 en 2015 blijkt dat de dodelijke aanvallen constant zijn (met uitzondering van een piek van geweld in 2014 zoals te zien is in onderstaande grafiek).

Door te stellen dat "in vergelijking met het hoogpunt van de «Breakingthewalls »-campagne van Al Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager", motiveert het CGVS op onvoldoende wijze zijn beslissing.

Er dient erop gewezen te worden dat de minister van Buitenlandse Zaken Didier Reynders in tegenspraak met de staatssecretaris Theo Francken met betrekking tot de veiligheid in Bagdad.

"De Buitenlandse Zaken ontraden ten sterkste om te reizen naar Irak, waaronder de hoofdstad, omdat de veiligheid er niet gegarandeerd kan worden. Ik heb hem er al op gewezen dat we nog steeds de situatie zullen moeten analyseren", aldus Didier Reynders. Hij voegde hieraan toe "Ik vraag aan de diensten, en de zijne, om zich desbetreffende uit te spreken. Hebben wij te maken met een veilige situatie of niet? Ik ben hiervan niet overtuigd."

Men dient ook op te merken dat Canada "iedere reis" naar Irak ontraadt, behalve in Iraakse Koerdistan in het noordoosten. Het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten raden alleen de "essentiële reizen" aan en dan nog dient het in sommige gebieden onder gewapende begeleiding te gebeuren. Ten slotte België, dat zijn advies met betrekking tot de reizen niet heeft gewijzigd sinds februari, raadt "formeel" af iedere reis naar Irak onder vermelding van het "risico dat het geweld tot in Bagdad zou uitlopen" (<http://www.lalibre.be/actu/belgique/bagdad-n-est-pas-aussi-sure-que-le-dit-theo-francken-5617ec0735700fb92f913b83>).

Hierbij dient men ook de opmerking van Hans Christof Graf von Sponeck te vermelden, voormalig coördinator van de humanitaire programma van de VN in Irak, die omschreef als "absurd" de verklaring van Washington, door de plaatsvervangend woordvoerder van US State Department Mark Toner, op de verbetering van de situatie in Irak sinds het begin van de Amerikaanse bombardementen. Toen hij desbetreffende ondervraagd werd, voegde hij hieraan toe: "Ik weet niet waar ze het over hebben, omdat alle indicatoren aangeven, zonder de kranten te moeten lezen, maat gewoon door te kijken naar de foto's, dat de vernietiging van de staat gaande is.

Ik zie persoonlijk geen vooruitgang. Wij hebben vandaag een probleem in het noorden van het land waar de relaties tussen de Koerden en Arabieren in Irak niet goed zijn. Er is natuurlijk ook het probleem van Daesh. Zoals we zien, Ramadi, centraal Irak en Mosul zijn nog steeds in hun bezit. Er is ook de probleem van de verdeeldheid binnen de regering in Bagdad. Dus vraag ik me af over welke vooruitgang ze het hebben?

Het is gewoon een droom. We hopen met heel ons hart om tot die conclusie te komen, maar het is vrij ver van de realiteit op het terrein. (...). Tenzij ze schizofreen zijn, zou ik zeggen dat ze niet echt geloven dat Irak nu beter is in vergelijking met een paar jaar geleden. De verslechtering van de situatie is duidelijk. En als je een bewijs wilt, neem een kijkje naar al die mensen die Irak te verlaten, in het Midden-Oosten, de Middellandse Zee oversteken om naar Griekenland te komen en eindigen in de buurt van de Hongaarse hekwerk. En dan heb je een heel andere conclusie."

Verzoeker vervolgt:

"**Overwegende dat** verzoeker gedurende zijn interview duidelijk heeft gemaakt dat zijn vrees voor vervolging bestaat omwille de vele ontvoeringen en executies, alsook de aanwezigheid van extreem religieuze milities en terreurgroeperingen;

Dat verzoeker met zijn woorden en emoties duidelijk maakt dat de algemene situatie in Bagdad terreurachtig is ;

Dat omwille deze algemene gewelddadige en oorlogachtige situatie, verzoeker op elk moment, enkele en alleen maar door zijn aanwezigheid, onder een bom kan vallen of de gruwelijkheid van één of meerdere van de vele aanwezige militie kan ondergaan ;

Dat verzoeker het dan ook duidelijk maakt dat de algemene veiligheidssituatie in Bagdad één van de voornamelijk redenen van zijn vlucht uit Irak is;"

Verzoeker geeft, verwijzend naar de Verdragen van Genève van 1949 en de Aanvullende Protocollen van 1977, een algemeen uiteenzetting omtrent het begrip gewapend conflict. Hij toetst dit aan de situatie in Bagdad. Verder voert hij aan:

"Dat verwerende partij erkent, dat de veiligheidssituatie in Bagdad "complex, problematisch en ernstig is" (beslissing, p. 4), en dat, o.a. "het aantal burger die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld" - tegenpartij blijkt dus uitdrukkelijk te erkennen dat er in Bagdad willekeurig geweld plaats vind, wat één van de motieven is tot de erkenning van de subsidiaire bescherming conform de Vreemdelingenwet -, "het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten" ;

Dat verzoeker wenst te benadrukken dat hij niet in staat is te weten van waar tegenpartij haalt dat al die elementen cumulatief onderzoekt zouden moet worden om, ten slotte, een subsidiaire bescherming te

kunnen verlenen, en dit des te meer dat verwerende partij zelf, en uitdrukkelijk aanneemt dat het geweld in de provincie Bagdad "plaatsvindt in hoofdzaak onder de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds (beslissing, p. 4) ;

Dat, ter herinnering, een conflict als intern gewapend conflict word conform artikel 3 gemeen aan de Conventie van Genève van 1949, indien de oorlogshandelingen plaatsvinden tussen het leger en gewapende groeperingen ;

Dat in Irak en in Bagdad zulke oorlogshandelingen plaatsvinden ;

Dat het Iraakes leger en het internationaal coalitie er aanwezig zijn en trotseren, dagelijks, met de vele gewapende milities;

Dat deze oorlogshandelingen duizenden doden veroorzaakt.

Dat het grote meerderheid van de slachtoffers gewone burgers zijn die zijn omgekomen enkel en alleen omwille hun aanwezigheid in Bagdad ("COI Focus – Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, p. 14");

Dat de gegevens hierboven ontwikkeld (p. 10 - 19), dit bevestigen ;

Dat tegenpartij zelf schrijft " Uit de zelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks **honderden doden en slachtoffers** opeist" ; (wij onderlijnen)

Dat het dus onbetwistbaar is dat het willekeurige geweld in Bagdad dermate hoog is dat "er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet" (beslissing p. 4) ;"

Verzoeker betoogt verder:

"Overwegende dat tegenpartij een document « COI Focus – Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" in het administratief dossier toevoegt;

Dat volgens verwerende partij, alhoewel Bagdad geconfronteerd is met een zekere niveau van geweld en dat men "honderden doden per maand" telt, is de situatie er niet zo dramatisch dat het louter feit voor een burger er aanwezig te zijn, de risico veroorzaakt tot een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict" (artikel 48/4, §2, c° Vreemdelingenwet) ;

Dat verzoeker volgende paragrafen van het document naar voren wens te brengen die de conclusie van tegenpartij tegenspreken:"

Vervolgens citeert verzoeker enkele passages uit de voormelde landeninformatie en verwijst hij naar de inhoud en de conclusie van deze informatie.

Aangezien het openbare leven zelfs ten tijde van het zwaarste geweld niet stilviel, kan dit volgens verzoeker geen aanwijzing vormen voor het al dan niet bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker herhaalt zijn reeds uiteengezette betoog omtrent het begrip gewapend conflict. Hij doet gelden:

"Dat,

- Het minimumniveau van intensiteit van de gewelddadige strijden die in Bagdad plaats vinden moeilijk betwistbaar is aangezien verwerende partij erkent dat er maandelijks honderden doden te tellen zijn en dat het administratief dossier spreekt over 300 doden en 700 slachtoffers per maand,

- De Iraakese regime gedwongen is om zijn leger te mobiliseren, zowel in Bagdad als in de rest van het land, om de vele soennitische milities, de sjiiitische milities en ISIS te bestrijden,

- Zowel de sjiiitische milities als ISIS als een "partie au conflit" moet beschouwen worden aangezien deze gewapende groepering uiterst goed georganiseerd zijn, dat ze een welbepaald hiërarchie hebben en dat ze de capaciteiten hebben om gewapende en militaire operaties op lange termijn door te brengen,

Dat conform artikel 3 gemeen aan de Conventies van Geneve van 1949, het conflict in Bagdad, zoals beschreven in het document "COI Focus – Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van oktober 2015, een intern gewapend conflict is;

Dat het tegengestelde beweren is een ontkenning van de werkelijkheid;

Dat tegenpartij nochtans concludeert "Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u door uw louter aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c° van de vreemdelingenwet";

Dat zulke conclusie tegenstrijdig is, zowel met het door verwerende partij meegedeeld informatie in het administratief dossier, en meer bepaald met het document "COI Focus – Irak. De veiligheidssituatie in

Bagdad”, als met het hogervermelde analyse gedaan m.b.t. het bestaan van een intern gewapend conflictsituatie in Bagdad en de verklaringen van verzoeker;

Dat de vele en verschillende type aanslagen in Bagdad, de willekeurig doelwitten van de milities en het leger en het heel groot aantal maandelijks burgerslachtoffers wel degelijk en concreet een risico aantoonde dat verzoeker “een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c° van de vreemdelingenwet, louter en alleen omwille van zijn aanwezigheid in het Iraakse hoofdstad;

Dat op 11.01.2015 alweer aan terreuraanslag plaats vond (stuk 3);

Dat ten gevolge, verwerende partij de subsidiaire bescherming aan verzoekende partij niet kan ontkennen;”

2.1.4. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor bijkomende onderzoek.

2.1.5. Verzoeker voegt, hoewel hij in het verzoekschrift meermaals melding maakt van bijlagen bij het verzoekschrift, ter staving van zijn betoog geen stukken bij dit verzoekschrift.

2.1.6. Ter terechtzitting legt verzoeker door middel van een aanvullende nota de volgende stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 13): een medisch attest, een arrestatiebevel, een document van de Raad van het onderzoek, een convocatie van de rechtbank en een document van de civiele bescherming.

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet op welke wijze hij het “algemeen beginsel van voorzichtigheid” geschonden acht. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Verzoeker preciseert evenmin op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. Verzoeker duidt daarenboven niet op concrete wijze hoe artikel 4 PR CGVS geschonden zou zijn. Derhalve wordt de schending van deze bepaling niet dienstig aangevoerd.

2.2.4. Artikel 26 PR CGVS bepaalt op welke inlichtingen de commissaris-generaal of één van zijn adjuncten zich kan steunen en aan welke voorwaarden deze inlichtingen dienen te voldoen. Verzoeker werkt geheel niet uit hoe voormelde bepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Hij beroept zich aldus niet dienstig op deze schending.

2.2.5. Evenmin duidt verzoeker welk(e) van de “algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur” hij *in casu* geschonden acht benevens het voorzichtigheids-, redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Hij geeft ook niet aan op welke wijze dit zou zijn geschied. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.6. Verzoeker preciseert voorts niet hoe artikel 7 van het Handvest, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven behelst, *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.7. Verder beargumenteert verzoeker niet *in concreto* hoe artikelen 5, 7, 9, 10, 11 en 14 van het EVRM door de bestreden beslissing zouden (kunnen) zijn geschonden. Hij beperkt zich immers tot een loutere verwijzing naar hun inhoud (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p. 6, 13-14) en tot het op louter algemene wijze poneren dat uit de stukken van het dossier en de situatie in Irak zou blijken dat deze artikelen geschonden zouden zijn. Derhalve wordt ook de schending van deze artikelen geenszins dienstig aangevoerd.

2.2.8. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR,

Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.9. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zinnig is om tegen die beslissing te verwerpen met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.10. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2.11. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten uit hoofde van een gegronde vrees voor vervolging vanwege de sjjiitische milities. Deze milities zouden hem hebben geveest omdat hij weigerde mee te vechten. Daarnaast zou verzoeker ook ingevolge het verlaten van zijn werk en ten aanzien van de Iraakse autoriteiten vrees koesteren.

Verzoeker maakt zijn (gedwongen) rekrutering door sjjiitische milities echter geenszins aannemelijk. Verweerder dient immers te worden bijgetreden waar deze motiveert:

“Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u niet wilde meevechten met sjjiitische milities en dit duidelijk aangaf bij uw overste. Nadien werd u nog enkele keren benaderd opdat u zou meevechten. Echter, uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (zie blauwe map), blijkt dat steeds meer personen zich gedurende de afgelopen jaren (vrijwillig) hebben aangemeld bij sjjiitische milities. Zo boden naar schatting één miljoen vrijwilligers zich in juni 2014 aan bij sjjiitische milities zoals AS en AAH (zie info blauwe map “A Short Profile of Iraqi’s Shi’a Militias”). Gezien het groot aanbod van (vrijwillige) leden bij deze milities, is het opmerkelijk dat zij iemand die niet gemotiveerd is zouden dwingen om met hen mee de wapens op te nemen. U gevraagd naar de redenen waarom u verschillende keren werd gevraagd om mee te vechten, antwoordde u steeds ontwijkend (zie gehoorverslag CGVS p. 21/25). Daarnaast gaf u aan dat u mindervalide bent sinds een ontploffing die in 2006 plaatsvond en kan u sindsdien uw beroep als brandweerman niet meer uitoefenen (zie gehoorverslag CGVS p.10; 16-18/25). Het feit dat net u, gezien uw medische toestand en gebrek aan motivatie, herhaaldelijk zou worden aangemaand zich aan te sluiten bij AS en nadien bedreigd zou worden omwille van het feit dat u dit weigerde, is dan ook niet aannemelijk.”

Dat verzoeker, hoewel (i) hij duidelijk aangaf dat hij niet wilde meevechten, (ii) hij mindervalide was en (iii) de milities over een groot aanbod van (vrijwillige) leden beschikten, meermaals zou zijn aangemaand om mee te strijden en ingevolge zijn weigering zou zijn bedreigd, is niet aannemelijk.

Verzoeker laat de bestreden beslissing bovendien volledig ongemoeid waar gesteld wordt:

“Ter ondersteuning van het feit dat u nadien bedreigd werd ten gevolge van het feit dat u weigerde mee te vechten met AS, legde u een kleurenkopie van een dreigbrief van AAH voor die op 17 mei 2015 op uw werkbureau lag. Hierover dient het CGVS het volgende op te merken. Ofschoon deze sjiitische milities aan elkaar verbonden zijn, is het uiterst opmerkelijk dat u gerekruteerd werd door de ene militie, weigerde mee te vechten en onder andere hierdoor met de dood zou bedreigd worden door de andere militie. Geconfronteerd met dit eigenaardig gegeven, antwoordde u steeds ontwijkend en vaag (zie gehoorverslag CGVS p.21/25). Daarnaast dient u erop gewezen te worden dat u slechts een kopie van een dreigbrief voorlegde. Gezien kopieën makkelijk te vervalsen zijn mits enig knip-en-plakwerk, hebben deze geen enkele bewijswaarde. Bovendien zijn uw verklaringen omtrent het ontbreken van de originele dreigbrief niet overtuigend. Zo gaf u aan dat u de originele dreigbrief, net als uw origineel paspoort, verloor op zee wanneer u de oversteek maakte van Turkije naar Griekenland. Op een bepaald ogenblik zou u zijn aangekomen met de boot, in het water gesprongen zijn en moest u zichzelf of uw tas waarin deze documenten zich bevonden, zien te redden (zie gehoorverslag CGVS p.14/25). Echter, aan het feit dat u zo onvoorzichtig zou zijn omgesprongen met zulk belangrijke documenten is in het licht van bovenstaande en onderstaande argumenten dan ook niet aannemelijk. Bijgevolg kan het CGVS geen geloof hechten aan het feit dat u een dreigbrief van AAH zou ontvangen hebben. Verder legde u geen enkel document neer ter ondersteuning van de problemen die u zou ondervonden hebben met sjiitische milities. Betreffende de afwezigheid van uw paspoort, vermoedt het CGVS dan ook ten sterkste dat u uw paspoort bewust achterhoudt om de daarin vervatte reisweg en andere informatie te verhullen.”

De voormelde vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoeker ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In de bestreden beslissing wordt eveneens met recht gemotiveerd:

“Bovendien legde u incoherente verklaringen af omtrent de plaatsen waar u tussen 17 mei 2015 en 7 juni 2015 zou hebben verbleven. In eerste instantie gaf u aan dat u Irak op 7 juni 2015 verliet vanuit uw huis en nooit op andere plaatsen woonde of langdurig verbleef. Nadien verklaarde u plots dat u een week voor uw vertrek uit Irak bij uw schoonouders, die in dezelfde wijk in Al-Adhamiyah wonen, verbleef (zie gehoorverslag CGVS p.4/25). Naarmate het gehoor bij het CGVS vorderde, paste u uw verklaringen opnieuw aan. Zo gaf u aan dat u na het ontvangen van de dreigbrief ongeveer vier dagen in uw appartement verbleef om spullen te verkopen, nadien een week bij uw schoonouders woonde en vervolgens een week bij uw ouders, die in een andere wijk van Al-Adhamiyah wonen, verbleef (zie gehoorverslag CGVS p.18/25).”

De voormelde verklaringen van verzoeker zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuancerings die verzoeker hieraan *post factum* tracht aan te brengen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voor het overige geheel onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Naast het feit dat uw verklaringen hieromtrent incoherent en tegenstrijdig zijn, is het ook ongeloofwaardig dat u daadwerkelijk bedreigd werd en een vrees tegenover verschillende sjiitische milities koesterde. Deze vrees wordt immers verder ondermijnd door het feit dat u enkele dagen in uw appartement zou verbleven hebben om spullen te verkopen en nadien ondergedoken zou zijn bij familieleden. U gewezen op het feit dat u incoherente verklaringen aflegde betreffende uw verblijfplaatsen, gaf u aan dat u het verblijf bij uw familie vergat te melden maar blijft u hieromtrent verder vaag (zie gehoorverslag CGVS p.18/25). Daarnaast is het ongeloofwaardig dat u in de door u omschreven omstandigheden zou onderduiken bij familieleden die ook in Al-Adhamiyah wonen. Wanneer u werd geconfronteerd met het risico dat u liep om bij (schoon)familie te verblijven, bleef u opnieuw vaag en onduidelijk en antwoordde u naast de kwestie (zie gehoorverslag CGVS p.19/25). Tenslotte werd door het CGVS opgemerkt dat het eigenaardig is dat uw kinderen steeds naar school gingen in jullie wijk (Ragibagatoonstraat) in Al-Adhamiyah terwijl jullie onderdoken leefden bij uw schoonfamilie, en gaf u aan dat niemand wist waar uw schoonfamilie woonachtig was (zie gehoorverslag CGVS p.23/25). Gezien u beweert dat u jarenlang werkte bij de brandweer is deze bewering volstrekt ongeloofwaardig. Bovenstaande elementen ondermijnen dan ook verder de door u aangehaalde problemen met sjiitische milities.

Gezien u niet aannemelijk maakte dat u gerekruteerd werd door AS en nadien een dreigbrief ontving van AAH, kan het CGVS ook geen geloof hechten aan het feit dat u zomaar uw werk verliet en hierdoor een vrees tegenover van de Iraakse overheid koestert. Daarenboven gaf u aan dat wanneer een persoon die werkt voor het Ministerie van Binnenlandse zaken, wat in casu het geval zou zijn, binnen de vijftien dagen niet terugkeert naar zijn werk, dit betekent dat hij wegvlucht van zijn plichten en er een aanhoudingsbevel op zijn naam verschijnt maar heeft u geen weet of er tegen u een aanhoudingsbevel zou verschenen zijn (zie gehoorverslag CGVS p.18/25). Het feit dat u drie weken

nadat u niet meer terugkeerde naar uw werk Irak verliet met uw eigen paspoort via de luchthaven van Bagdad, ondermijnt de vrees die u beweert te hebben tegenover de Iraakse autoriteiten. Uw bewering dat uw beroep hier niet in vermeld zou staan kan dit argument niet weerleggen. U reisde immers met een paspoort op uw eigen naam (zie gehoorverslag CGVS p.20/25). Verder verklaarde u dat u iemand zou hebben ingeschakeld om een paspoort voor u te verkrijgen, maar zou u zich zelf naar de bevoegde instantie hebben begeven om uw vingerafdruk te geven (zie gehoorverslag CGVS p. 19/25). Ook dit is in de door u aangehaalde omstandigheden niet geloofwaardig. Bovenstaande argumenten bevestigen dan ook dat u dat u geen vrees tegenover de Iraakse autoriteiten koestert.

(...)

De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan de appreciatie van het CGVS. De identiteitsdocumenten van u en uw familieleden bevestigen hoogstens uw identiteit, nationaliteit, en herkomst. Die zaken staan hier momenteel niet ter discussie. Hetzelfde geldt voor de documenten in verband met uw opleiding en beroep. Die bevestigen hoogstens uw studies en professionele bezigheden. Geen van deze documenten spreekt zich uit over uw vrees voor vervolging.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker geheel onverlet gelaten worden, onverminderd gehandhaafd.

Gelet op het voorgaande, kan niet het minste geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde vrees voor vervolging ingevolge de weigering om te strijden voor sjiitische milities en ingevolge het verlaten van zijn werk.

Verzoeker laat daarnaast nog uitschijnen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren ingevolge zijn gemengde huwelijk met een soennitische vrouw. Verzoeker beperkt zich echter tot het louter aanhalen van deze vrees, zonder deze vrees te staven aan de hand van enig begin van informatie en zonder ook maar enigszins uit te werken of te onderbouwen waarom hij ingevolge hiervan in zijn land en regio van herkomst enige vrees zou dienen te koesteren. Uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') kan ook niet worden afgeleid dat verzoeker louter ingevolge zijn huwelijk en ingevolge een aanwezigheid aldaar zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn overige asielmotieven, haalde verzoeker bovendien geen recente, concrete, ernstige en geloofwaardige, aan zijn huwelijk gerelateerde problemen aan. Bijgevolg toont hij geenszins *in concreto* aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd.

De ter terechtzitting neergelegde documenten kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen (rechtsplegingsdossier, stuk 13).

Het medisch attest toont aan dat verzoeker in het verleden slachtoffer werd bij een aanslag. Dit wordt in het voorgaande echter nergens betwist en deze aanslag, die plaatsvond in augustus 2006, vormde voor verzoeker klaarblijkelijk niet de reden voor zijn vertrek uit Irak in 2015. De vaststellingen inzake diabetes en schildklier zijn vreemd aan het asielrelaas.

De overige documenten worden slechts neergelegd in de vorm van makkelijk te manipuleren kopieën. Bovendien lijkt er op één van deze documenten te zijn geknoeid met het vermelde jaartal. Verder bevatten deze stukken interne incoherenties. Zo verschilt verzoekers huisnummer op deze stukken. Eveneens is het bevreemdend dat in deze documenten een uiteenlopend nummer wordt vermeld inzake de wet of bepaling op basis waarvan verzoeker wordt beschuldigd. Mede in acht genomen dat deze documenten niet worden neergelegd in het kader en ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, kan hieraan aldus niet de minste bewijswaarde worden gehecht.

Tevens verklaart verzoeker, ter terechtzitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, dat hij kennis had van deze documenten sinds oktober 2015. De vaststelling dat hij hiervan geen melding maakt in het verzoekschrift van 22 januari 2016 en deze slechts neerlegt ter terechtzitting is een verdere indicatie voor het gemanipuleerd karakter van de documenten.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.12. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen

dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker doet in het onderhavige verzoekschrift in dit kader meermaals een uiteenzetting omtrent het begrip 'gewapend conflict'. Hij beroept zich daarbij onder meer op de schending van "*artikel 3 gemeen van de Verdragen van Geneve, d.d. 12 augustus 1949*", refereert herhaald naar de Verdragen van Genève van 1949 en de Aanvullende Protocollen van 1977 en verwijst naar rechtspraak van het HvJ. Wat verzoeker met dit betoog tracht te bereiken, kan niet worden ingezien. Verweerder stelt, zoals verzoeker overigens zelf uitdrukkelijk aangeeft in het onderhavige verzoekschrift, het bestaan van een gewapend conflict in Irak immers niet in vraag. Geen van de partijen betwist aldus dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de informatie zoals toegevoegd aan het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden minder gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale

bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen, dat de scholen open zijn en dat het schoolbezoek stabiel sinds 2006. In tegenstelling met wat verzoeker doet gelden, vormt dit weldegelijk een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie aldaar van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, de stad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan immers worden aangenomen dat het openbare leven hieronder zou leiden en dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald. *In casu* blijkt dit echter niet zo te zijn.

Verder is er in Bagdad gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad bovendien opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker aangehaalde informatie en cijfers zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Vooreerst hanteert hij meermaals informatie en cijfers die betrekking hebben op de situatie in de provincie Bagdad (en dus niet op de stad Bagdad waarvan hij afkomstig is) en op de situatie in Irak in het algemeen. Bovendien hebben de gehanteerde informatie en cijfers inzake het aantal burgerslachtoffers niet enkel betrekking op slachtoffers van aanslagen doch tevens op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Dat zich in (de stad en provincie) Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande hoe dan ook niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

De reisadviezen waarnaar verzoeker verwijst kunnen evenmin afbreuk doen aan het voorgaande. Zulke reisadviezen zijn bestemd voor reislustige toeristen, houden rekening met het verhoogd risico dat zulke (Westerse) toeristen lopen en vormen geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn.

Nog daargelaten dat verzoeker geen artikel inzake een aanslag in Bagdad bij het verzoekschrift voegt, kan uit zijn betoog dienaangaande hoogstens worden afgeleid dat zich in januari 2016 een aanslag voordeed in Bagdad.

Dat zich aldaar nog aanslagen voordoen en dat er nog geweld plaatsvindt, wordt in het voorgaande echter niet betwist en kan geenszins volstaan om aan te nemen dat de situatie aldaar zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker lijkt het CGVS tot slot nog te verwijten dat niet gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is. Nog daargelaten dat hij zijn beweringen omtrent deze beleidswijziging op generlei wijze staaft, dient echter te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht voor administratieve rechtshandelingen vereist voorts niet dat het CGVS ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleid(swijziging) moet weergeven. Het CGVS moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS